

glemt, hvad jeg havde foretaget mig i Nutiden. Dette er en meget uforfkyldt Beskyldning imod mig, thi jeg skrev ifjor et separat Botum over det Forslag, som da forelaa, og dette endte jeg saaledes: „Seg maa i Genhold til Alt, hvad jeg har anført i min Betænkning, tiltraade det ærede Landsthing, at forkaste alle tre Forslag, og roligt afvente Fæstegodsets Dvergang til Selveiendom ad Frivillighedens Vet.“ Deraf maa da naturligvis følge, at de ærede Medlemmer, som have gjort mig den Ære at læse Betænkningen og beholde den i Erindring til Dato, aldrig kunne tage fejl af, at jeg netop ifjor stod paa det samme Standpunkt, som jeg staar paa i Dag. Derimod den ærede Ordfører mener, at han kan afkræfte dette ved at henvise til, at jeg havde tiltraadt de enkelte Mindretalsforslag, som vare opstillede i Modsetning til Flertallets Forslag, saa tager han fejl. Den ærede Ordfører maa dog som gammel praktisk Politiker vide, at dette hans Bevis er aldeles ugyldigt, thi naar jeg til Slutning stemmer mod det Hele, saa kan jeg, naar jeg tror, at Flertallets Forslag indeholde noget meget Forkasteligt, og jeg ikke er vis paa, at jeg kan overbevise Thinget om, at det er forkasteligt, godt stille Noget op, som er mindre forkasteligt, men som er saaledes, at Thinget mulig vil gaa ind derpaa, uden at opgive mit Standpunkt. Det er en Fremgangsmaade, som baade den ærede Ordfører og jeg og alle andre praktiske Politikere have fulgt, og som den ærede Ordfører ogsaa skal se mig følge ved Afstemningen i Dag, idet jeg vil stemme for adskillige Ændringsforslag, naaget jeg tilsidst stemmer mod det hele Lovforslag, hvorledes end Afstemningen over hine falder ud. Jeg kan derfor virkelig ikke se, at disse Indvendinger kunne betragtes som berettigede Indvendinger.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren: Jeg skal til det arkæologiske kongevalgte Medlem bemærke, at der er Høiesteretsdomme, der trægte Auldstid, Alderstid som et Tidrum af 40 Aar.

Judenrigsministeren: Jeg skal tilvisse ikke nu forlænge Debaten yderligere, thi det forekommer mig klart, at man ønsker og maa ønske at komme til en Afslutning af den. Jeg skal derfor heller ikke komme tilbage til den store Forskjellighed i Betragtningen af Fæsteforholdet, som er tilstede mellem det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup) og saa mig; den er, som det forekommer mig, tilstrækkelig ubdebateret. Naar jeg har begjært Ordet, er det saaledes kun for at nedlægge — om jeg saa maa sige — en Protest mod de Bemærkninger, som han før rettede mod mig eller rettere mod Regjeringen, og den skal lyde derhen, at, om ogsaa det ærede Medlem selvfølgelig har Ret til og maaske har Grund til at have en anden Opfattelse af disse Forhold end den, som Regjeringen har, saa er han dog ikke berettiget til at slutte deraf og til at udtale, at Regjeringen ikke lige saa vel som han skulde have det almene Vel i Sigte, eller at den skulde være traadt Retfærdighed og Billighed for nær ved sit Lovforslag.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Jeg skal med Hensyn til Afstemningen bemærke, at der saavel over Mindretallets Forslag som ogsaa eventuelt senere over Lovforslagets Dvergang til 3die Behandling er begjært Afstemning ved Navneopraab. De Medlemmer, der have fremsat denne Begjæring, ere følgende: S. R. Jacobsen, Brind = Seideltin, Ravn, P.oug, Frandsen, Hasle, Rasmussen, Simon sen, Berg, N. P. Hansen, S. Pedersen, Bonne, M. Andersen og Schøler.

Som jeg derhos bemærkede strax ved Begyndelsen af Forhandlingerne, vil, hvad der jo stemmer med de sædvanlige Regler, og hvad der ogsaa maa siges at være en Selsfølge, Mindretallets Forslag først komme under Afstemning.

Man gif saaledes til Afstemning.

1) Forslag af et Mindretal i Udvalget (Mourier-Petersen og Rosenørn-Teilmann):